

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **D. B.**, ev. č. X
st. přísl. X

zast. Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem
sídlem Politických vězňů 21, Praha,
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 10. 2021, č. j. OAM-800/ZA-ZA11-K01-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 12. 10. 2021, č. j. OAM-800/ZA-ZA11-K01-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o zamítnutí jeho žádosti o

udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále žalovaný porušil 12 a 14 a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu a rovněž mu v případě návratu do země původu hrozí vážná újma.
3. Žalobce dále uvedl, že dne 21. 9. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a následně s ním byl proveden pohovor k podané žádosti. Při pohovoru především uvedl, že je v Moldavsku pronásledován státními orgány, neboť je v tomto státě korupční jednání a různí vlivní lidé nebo úředníci a policisté jsou schopni člověka přinutit až do krajnosti. V takovém případě musí opustit stát, kde se narodil, pokud nechce, aby s ním bylo nelidsky zacházeno, a to velmi ponižujícím způsobem. S ohledem na to, že strýc expřítele jeho družky je vysoce postavený policista, vystavil žalobce již ponižujícím praktikám, které by vyústily až v nelidské zacházení, kdyby neopustil Moldavsko. Přičinil se, aby žalobce nedostal práci, protože se mstil za problémy se ženou, kterou žalobce údajně přebíral jeho synovci. Ponižující jednání žalobce spatřuje v tom, že si pořídil automobil na splátky a začal podnikat v dopravě a přepravě. Byl proto ponižujícím pronásledován tím, že mu policisté neustále vyměřovali pokuty, které platil, ale nezbylo mu na splácení úvěru na automobil. Takovým nelidským chováním byl žalobce vlákán do finanční pasti, ze které musel najít řešení. Vzhledem k dluhu, který mu tímto vznikl, byl ohrožen na životě, neboť lidé, od kterých si půjčil, mu začali vyhrožovat.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný vycházel z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Žalovaný se však omezil na konstatování, že ČTK vydala dne 6. 8. 2021 zprávu, že parlament vyslovil důvěru vládě premiérce Gavrillitsaové, což je údajně důkaz bezpečnosti a dodržování lidských práv občanů v Moldavsku. Žalovaný však opomněl dodat, že premiérka byla schválena v roce 2021, což je velmi krátká doba na nějaké reformy, natož změnu politického systému v Moldavsku. Stejný argument pak žalovaný uvádí i u nově zvolené prezidentky Sanduové, která také vyhrála volby a jejíž funkční období je od 24. 12. 2020. I toto je velmi nejisté jako argument stability, bezpečnostní situace a zajištění práv občanů a vzhledem k délce vládnutí skoro až nemožný.
5. Žalobce dále namítal, že současná situace v Moldavsku není stabilní a její vývoj se teprve očekává. V současné době proto nelze zaručit dodržování lidských práv a základních svobod, nelidského zacházení a ponižování ze strany moldavských státních orgánů. Je zcela předčasné tvrdit, že v zemi nebezpečí nehrozí a že ke zlepšení skutečně dojde. Skutečnost, že Moldavsko má novou premiérku a prezidentku od roku 2000 respektive 2021, nelze brát jako směrodatnou pro posouzení faktické situace v zemi.
6. Popsané obavy žalobce vychází z objektivní situace v zemi, a i ze spisového materiálu. Žalobce navrhnul, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

7. Dle vyjádření žalovaného ČR považuje Moldavsku republiku za bezpečnou zemi původu a žalobce se mohl se svými potížemi obrátit na státní orgány v zemi původu. Žalovaný pak považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a navrhl zamítnutí žaloby. Žalobní námitky pak absolutně mění a převrací příběh přednesený žalobcem. Jsou toliko v rovině tvrzení, aniž by byly podloženy jakýmkoliv důkazem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
9. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
10. Napadené rozhodnutí je založeno na uplatnění § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu, podle nichž se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Východiska citovaného § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívají na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se za bezpečnou zemi původu považuje stát, jehož je cizinec státním občanem, (1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, (2) který jeho občané neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, (3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a (4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
12. Obecně se za „bezpečnou zemi původu“ považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.

13. Podle § 2 bod 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří; v řízení o žalobě bylo postaveno najisto, že žalobce z Podněstří nepochází, a proti tomuto závěru žalobce ani nebrojil.
14. Žalovaný byl proto v přezkoumávané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu v zásadě toliko prokázat, že Moldavsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 15., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Moldavska, jako země původu. Žalovaný však přesto nad rámec své činnosti provedl i důkaz aktuální zprávou Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu z července 2021 a z ní ověřil, že situace v zemi žalobce nedoznala změn, jež by mohly svědčit o zhoršení situace jejích občanů ve vztahu k azylovému právu. Tím své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu splnil, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela z Podněstří. Žalobce totiž pobýval v obci Varvareuca v okrese Floresti. Žalovaný přitom vycházel z aktuálních podkladů, neboť rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 10. 2021, přičemž zpráva o zemi původu byla z července 2021. Obecně lze poukázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č.j. 45 Az 21/2016-55 (publikováno pod č. 3714/2018 Sb. NSS) podle něhož zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu od datu vydání takové zprávy. Zastaralá je pak taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím využitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. To se v posuzovaném případě nestalo a žalobce to ani netvrdil. Soud dále k námitce žalobce uvádí, že se zprávou Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu z července 2021, z níž žalovaný především vycházel, měl žalobce možnost se seznámit dne 4. 10. 2021, stejně jako se zprávou ČTK ze dne 6. 8. 2021, „Moldavský parlament vyslovil důvěru vládě premiérky Gavrillitsaové“. Žalobce této možnosti nevyužil a rovněž nenavrhnul žádné podklady pro rozhodnutí. Soud dále s ohledem na námitku žalobce k věci uvádí, že Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu z července 2021 obsahuje hodnocení: 1) Dodržování lidských práv, 2) Počet žadatelů o mezinárodní ochranu. 3) Ratifikace mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, 4) Činnost právnických osob dohlížejících nad stavem dodržování lidských práv, 5) Závěrečné hodnocení a rovněž zdroje, z nichž tato zpráva vychází. Dle názoru soudu je takováto zpráva dostatečná k posouzení toho, zda lze Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu.
15. Jedinou otázkou tedy je, zda žalobce prokázal, že v jeho případě nelze Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu. Soud v této souvislosti předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z

bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Oproti jiným azylovým řízením je tedy u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“* Judikatura Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu konstantní; například v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.*“

16. V žádosti žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny, nikdy se politicky neangažoval, nezúčastnil se žádných politických akcí. Rovněž uvedl, že od roku 2017 jezdí pravidelně do ČR, kde pobývá 3 měsíce a pak se vrací do Moldavska na 3 měsíce a pak zase přijede. Takto postupuje proto, aby mu vycházel pobyt na základě biometrického dokladu. Jen v roce 2019 měl mozkovou příhodu, nebyl zde ani 3 měsíce, ale méně. Dále uvedl, že nemůže jez zpět domů, neboť jej doslova nenechají pracovat. Současně tam ani nejsou příležitosti, aby člověk něco vydělal, pracoval. V Moldavsku jsou nízké platy, v přepočtu 200 Eur. Žalobce pak má dluhy ve výši 20 000 Eur. S platem v Moldavsku si proto nedokáže vydělat na dluhy. Proto si hledá možnost pracovat v ČR nebo v Polsku. Nikdy to nezkusil legálně, neboť vyřizování povolení stojí spoustu peněz. S ohledem na karanténu, pak zastupitelský úřad přestal vydávat povolení k pobytu v ČR. Předtím to dvakrát zkusil, zaplatil 20 000 Kč za dokumenty, ale další vyřizování stálo další peníze. Proto zde pracoval nelegálně. Mimo finančních potíží se také obává o svůj život. Na životě jej ohrožuje bývalý přítel jeho současné přítelkyně. Žalobce dále uvedl, že potřebuje získat čas, musí přečkat půl roku, než získá rumunské občanství. Pak už nebude muset jezdit do Moldavska. Chce zůstat v ČR a potom sem přiveze i svého syna. V rámci pohovoru pak žalobce uvedl, že bývalý policejní komisař jej nenechá pracovat, zamezuje žalobci v jeho úsilí najít si práci. Bývalý komisař je strýcem expřítele jeho přítelkyně. Žalobce si půjčil peníze, aby si pořídil dodávku a podnikal v obchodě (dovoz zboží). Důvodem jednání bývalého policejního komisaře je skutečnost, že žalobce jeho synovci odvedl přítelkyni. Žalobce na tento fakt usuzuje z toho, že jej začali policisté pokutovat. Všichni totiž podnikají, ale pokuty

za podnikání dostává jenom žalobce. Nemohl proto podnikat a splatit dluhy. Chtěl se žalobci pomstít. Jeho potíže začaly v srpnu roku 2020. Žalobce dvakrát dostal pokutu za jednání, které nespáchal. Neměl průvodní doklady ke zboží. Jednalo se o přestupek, neměl v pořádku doklady k množství zboží. Mimo pokut se nic jiného nestalo, ale nemohl si třeba pořídit zboží. Sdělili mu, aby si jej koupil jinde, že to prodají někomu jinému. Žalobce své potíže spojuje s bývalým vyšetřovatelem, že mu brání v podnikání. Své potíže spojuje s jeho pomstou, protože neměl nepřátele. S bývalým vyšetřovatelem nepřišel nikdy do kontaktu. Žalobce dále uvedl, že v zemi původu neměl žádné potíže se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, ani nebyl trestně stíhán. Neměl žádné potíže při vycestování ze země původu. Dále se žalobce obává, že by mu expřítel jeho partnerky mohl zabít nebo ublížit na zdraví. Před svým odjezdem z Moldavska se však s ním nikdy nesetkal a ani nepřišel do kontaktu. Současné přítelkyni žalobce však neustále píše, že ji miluje. Žalobce se domnívá, že pokud by šli s přítelkyní a on je potkal, tak by ho mohl třeba zbít nebo i zabít. Na policii se obrátit nemůže, neboť se nic nestalo. Kdyby k něčemu došlo, pak by se mohl na policii obrátit. Domnívá se však, že by to neřešili, když strýc expřítele jeho přítelkyně je bývalý komisař. Navíc by žalobce nenapadnul sám, ale někoho by si najmul. Žalobce závěrem uvedl, že své potíže v zemi původu žádnou oficiální cestou neřešil. Doplnil, že pokud se jedná o pokuty, pak je dostal oprávněně, neboť nemohl prokázat množství zboží. Porušil předpis, ale takto porušuje předpis každý.

17. Z obsahu žádosti a pohovoru je zřejmé, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je především snaha o legalizaci pobytu na území ČR a ekonomické důvody. Žalobce pak zmínil i možné potíže v podnikání související s tím, že strýc bývalého přítele jeho současné přítelkyně je bývalý policejní komisař a mstí se mu za to, že bývalému příteli jeho přítelkyni údajně přebíral. Žalobce byl dvakrát pokutován z důvodu toho, že neměl v pořádku doklady ke zboží. Současně však uvedl, že pokuty dostal oprávněně, neboť nemohl prokázat množství zboží. Dále se obával toho, že jej napadne bývalý přítel jeho přítelkyně a zabije jej či mu ublíží na zdraví. Dle názoru soudu se jednalo o potíže se soukromými osobami v zemi původu (bývalý policejní vyšetřoval a bývalý přítel jeho současné přítelkyně). Žalobce se se žádostí o pomoc na státní orgány neobrátil, neboť dle jeho názoru by policie případ neřešila, neboť strýc bývalého přítele přítelkyně žalobce je bývalý policejní komisař. Žalobce žádné potíže se státními orgány v zemi původu neměl.
18. Žalobcem tvrzený důvod žádosti o azyl spočíval v tom, že měl mít údajné potíže se soukromými osobami. Žalobce v Moldavsku neměl žádné problémy se státními orgány. V posuzované věci je zároveň nesporné, že žalobce se dosud žádného zastání ze strany státních orgánů nedomáhal. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí.
19. Soud tedy neshledal, že by z informací sdělených žalobcem v rámci správního řízení plynuly jakékoli objektivní důvody, pro něž by se mohl domnívat, že mu moldavské státní orgány v jeho případě odmítnou pomoc poskytnout, a pro něž by tedy nebylo možné Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Soud za takovou skutečnost nepovažoval subjektivní názor žalobce, že policie by věc neřešila, neboť strýc bývalého přítele jeho přítelkyně je bývalý policejní komisař. Obavám z takového postupu státních orgánů pak nenasvědčují ani aktuální zprávy hodnotící situaci v Moldavsku obstarané žalovaným. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci a žalovaný řádně odůvodnil svůj závěr,

proč je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zjevně nedůvodná [§ 16 odst. 2 zákona o azylu].

20. Soud dále k věci dodává, že myslitelnou formou ochrany (problémy se soukromými osobami) je doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Tu lze žadateli o mezinárodní ochranu udělit, hrozí-li mu skutečné nebezpečí vážné újmy (např. mučení či ponižující zacházení – v podrobnostech srov. § 14a odst. 2 zákona o azylu) za současné nemožnosti či neochoty efektivní ochrany ze strany státních orgánů země původu. Přitom v případě bezpečných zemí původu platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany, neboť možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany je jednou z podmínek nezbytnou pro zařazení státu na seznam bezpečných zemí původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006 - 149). Z ničeho nevyplývá, že by moldavská policie nebyla schopna žalobce před vznikem vážné újmy chránit.
21. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že obavy žalobce spadají pod hledání ochrany před útoky soukromých osob. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud mnohokrát ve své judikatuře zabýval. Již v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, publ. pod č. 169/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že obavy žadatele o azyl před vyhrožováním ze strany soukromé osoby nepředstavují bez dalšího důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“* V případě tzv. bezpečných zemí původu, v daném případě Moldavsko, je tedy na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze, k čemuž v dané věci nedošlo.
22. Soud k věci závěrem uvádí, že Nejvyšší správní soud soustavně judikuje, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je povinen prokázat, že pro něj není země původu bezpečná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Žalobce pochází z části Moldavska, která je považována za bezpečnou zemi původu. Bylo proto jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že je jeho příběh mimořádný a odůvodňuje věcné posouzení žádosti – tedy že mu hrozí větší riziko vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. To se však žalobci nepodařilo. Žalobce tvrdil, že mu nebezpečí hrozí jen od soukromých osob (vyhrožování). Vyhrožování ze strany soukromé osoby však nemůže samo o sobě vést k udělení azylu, tím spíše v situaci, kdy politický a právní systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 - 48).
23. Soud k věci závěrem uvádí, že tvrzení v žalobce ohledně pronásledování ze strany státních orgánů jsou zcela nové. V pohovoru žalobce uváděl, že strýc bývalého přítele jeho přítelkyně je bývalý policejní komisař, a nikoliv vysoce postavený policista, jak je uvedeno v žalobě. Pokuty mu policisté vyměřili dvakrát, ale žalobce uvedl, že pokuty byly uloženy

oprávněně. Ani v řízení neuváděl, že by jeho věřitelé mu začali vyhrožovat. Pokud by se tak skutečně stalo, pak by bylo namístě využít ochrany v zemi původu.

24. S ohledem na výše uvedené nelze dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nashromážděných informací.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce